

Mợ Tôi

Bùi Quang Minh

Mãn tang vợ được vài năm. Nhìn đàn con thơ dại. Đứa lớn đút đứa nhỏ. Nước mắt nước mũi chảy tèm lem. 6 đứa suốt ngày loi nhoi lúc nhúc như bầy “heo con”. Cậu chịu không nổi !

Một sáng đầu hè. Cậu dắt về một người phụ nữ gốc Bắc. Nghe nói lúc đi buôn ở cửa khẩu Lạng Sơn, kết mô-đen bà này, Cậu ỡm ờ dò ý ... Ai dè sáng hôm sau Cậu dắt về Bến Tre thiệt. Quá trời người cản, nói nhẹ nhẹ có, chửi thẳng vào mặt Cậu cũng có :

- ... bộ xứ dừa này hết đàn bà cho thẳng tư mày chọn rồi à ...?
- ... rồi biết ... người ta có uống “nước phèn” chung với mình đặng hôn?
- ... đàn bà gì mà gò má nhô cao đụng nóc ... số sát phu

Bỏ ngoài tai tất cả. Cậu chỉ nói :

- Tui thương con gái người ta ... tui mới lấy.

Rồi cũng chính vì 1 tiếng THƯƠNG đó mà bà ta gán bó với Cậu đến chết cũng không chia lìa.

Bánh đúc có xương.

Không hiểu sao, Cậu Mợ quyết định không đẻ thêm đứa con chung nào nữa. Cả thầy tình thương. 2 vợ chồng dành hết cho 6 đứa này. Mà kể cũng lạ ... Mợ ... bả thương tụi nhỏ càng lúc càng nhiều hơn ổng. Vậy mới ghê !

Cậu đi mần xa nhà. Quanh năm suốt tháng Mợ “gánh cả giang sơn” trên vai. Lúc đầu ổng còn về thăm. Mấy năm sau thì ổng đi biệt xứ. Từ đó trên đôi vai mình, Mợ đã phải gánh nhiều thứ nặng nề hơn xưa.

Đám cúng Đình năm nào. Má tui cũng thấy bả lẳng xa lẳng xẵng ... xin ông chủ tế làm thêm mấy việc nặng nhọc :

Khiêng con ngựa gỗ bự chà bá lửa ra lau chùi.

Leo lên xà gồ tuốt trên cao đóng lại mấy cái then.

Giăng dây phụ giữ xe.

Rửa cả chồng ly chén khổng lồ.

Chà chà bồn cầu.

Ông chủ tế thấy lạ nên hỏi :

– ... vợ thằng tư ... mà mần chi mấy chuyện đó cho cực thây vậy bậy ...???

Mồ hôi mồ kê thi nhau chạy trên trán Mợ. Bả chỉ cười cười, xong cố gắng phát âm giọng nam bộ sao cho không phản cảm.

– ... dạ ... con ... con mần nhiều không thấy cực ... lát nữa ... ráo hoành ... cụ cho con xin 6 phần đồ ăn ... đừng con mang về cho tụi nhỏ đang ở nhà ạ ...

Mợ mang về tới nhà, móc cẩn thận ra từ cái túi xách sờn rách đúng 6 phần đồ ăn. Phát ra theo thứ tự từ nhỏ nhất đến lớn nhất ... Đến phần thứ 6, thì thằng anh hai không thấy nó đâu ... Chạy đi tìm thì thấy nó đứng khóc sụt sùi ngay hàng rào bông bụp. Mợ không hiểu gì, tiến lại hỏi :

– ... hai ... hai ... sao đứng đây khóc mình ên vậy con ... lại đây Dì ... Dì đút đồ ăn cho con nè ...

Nó xoay người lại, nước mắt giàn giụa :

– ... má aaaaaaaa ... năm sau đám cúng Đình ... má dắt con theo ... con muốn làm phụ má ... Má ơiiiii !

Cái bịch đang treo tòn ten trên tay rớt cái bịch xuống đất ... mấy cái bánh bò nhỏ xíu lăn lông lốc trên nền đất cứng khô. Mợ về ở với Cậu được 3 năm rồi, mà lần đầu tiên mới được thằng hai gọi bằng ..... má!

Cảm động. Mợ ôm ghì lấy thằng hai vào lòng. Bao nhiêu cực khổ tự nhiên “tan biến” ...

Năm đó thằng hai mới đúng 13 tuổi!

Nhà không có đất canh tác. Quanh năm chỉ đi cắt cỏ mướn, chèo xuồng đi nhổ Lúa Ma, ai mướn gì làm nấy. Mà đâu phải công chuyện có đủ quanh năm để làm đâu. Lúc hết việc. Nghĩ sao ...

Mợ lại chèo xuồng lên Thị xã ... đi bán máu ... ! Lần nào thằng hai nó thấy má nó về mà cầm nhiều đồ ăn, đồ chơi cho tụi nhỏ, quần áo mới, là nó giận ra mặt ... ! Nó giận má nó vì đã lên đi bán máu. Giận vì bả nhất quyết không cho nó nghỉ học. Bả một hai nói :

– ... hai ... con nhứt định phải học ra ngô ra khoai ... đời con bớt khổ, và còn làm gương cho mấy đứa em con nữa chứ !

Cũng chính vì câu nói đó. Đã thành động lực để thằng hai chí thú học hành. Không uống công Mợ chăm bẵm cho nó. Thằng hai là 1 trong 3 Bác Sỹ Đa khoa đầu tiên của toàn Tỉnh Bến Tre này !

Mấy đứa em nhỏ, giờ cũng đã có công ăn việc làm ổn định. Đứa có gia đình ra ở riêng, đứa thì trọ học trên Sài Gòn, đứa thì học Thú Y, đứa lái xe máy cà, đứa thì là cô giáo.

Ngày vinh quy bái tổ. Thăng hai dắt về một cô người yêu ra mắt cả nhà. Trong khi Má nó đang lúi thúi chụm lửa dưới bếp. Cô người yêu chu mỏ nũng nịu với thăng hai ở nhà trên :

– ..... tí ... tí nữa Má anh lên ... anh nói má đừng ngồi gần em nha ...

Thăng hai:

– ..... mần sao em nói vậy ...???

Cô người yêu (chu mỏ):

– ... thì ... thì ... má anh dơ bẩn quá ... ngồi gần mình sẽ làm mình bị hôi ... với ... với ... và lại bả đâu phải má ruột của anh đâu ...

Thăng hai bất thành linh ... chỉ tay ra cửa và gặng giọng nói :

– ..... cô đi ra khỏi nhà của má tui ... ngay lập tức !

Sững người. Vì quá bất ngờ. Cô ta ôm mặt khóc um sùm. Nằm xuống đất lăn từ cột nhà bên này sang cột nhà bên kia để ăn vạ. Má nghe ồn chạy lên hỏi việc thì thăng hai quỳ phục xuống chân Má nó mà nước nỡ :

– ..... má ơi ... má hự sinh cả cuộc đời cho con ăn học ... giờ con thành ông nọ ông kia ... mà con không biết lựa bạn gái ... để nó khinh rẻ má ... con có lỗi với má nhiều lắm ...

Mợ đứng chôn chân tại chỗ như người bất thần. Tâm can hơn nửa đời người của Mợ ... đã không uống phí ..... !!!

Tháng 8/2010

Còn khoảng tuần lễ nữa là Mợ lên máy bay, xuất ngoại sang đoàn tụ với gia đình thăng hai. Vợ nó hiện tại đã là 1 người con gái khác. Thế hệ F2 trên đất Mỹ, nhưng được giáo dục rất kỹ về kiến thức lẫn “nét đẹp” tâm hồn.

Cô ta không quên mình là người Việt Nam, và ngay từ lần gặp đầu tiên đã coi Má của thăng hai là “quê hương” của mình!

Mấy hôm gần đi. Chia tay chia chân bà con chòm xóm xong. Mợ cứ thẩn thờ nơi góc vườn nhỏ. Sát hàng rào bông búp năm nào thơ dại. Mợ muốn làm 1 điều gì đó. Mà không làm được!

Đứa con gái út, cô giáo, rất tinh ý. Nói nhỏ với chồng ra xem có cái gì dưới nền đất ấy. Đào lên khoảng vài thước đất thì lôi ra một cái hộp thiếc nhỏ. Cô cẩn thận lần giở từng lớp bịch gói đã nhuộm màu thời gian. Tới lớp sau cùng thì lặng cả người.

Đôi bông tai mù u, Cặp tặng Mợ trong ngày cưới năm nào...

Trong nhà, Mợ cầm điện thoại viễn liên gọi sang cho thăng hai. Mợ chỉ nói mấy chữ đơn giản rồi nhẹ nhàng cúp máy :

– ... hai à ... má không thể bỏ lại quê hương ... !!!!!

Rốt cuộc thì tới phút chót sao Mợ vẫn không muốn đi?

Mợ vẫn còn thương Cậu?

Mợ vẫn nuôi hy vọng chờ ngày Cậu về?

Hay còn điều gì lẩn khuất khác?

Đọc tới đây, chắc hẳn ai cũng sẽ thắc mắc giống như Tôi. Bản thân Tôi cũng đã từng nhiều lần hỏi Mợ những điều đó. Nhưng vẫn mãi không có câu trả lời thoả đáng. Không ai hiểu, chỉ có người trong cuộc mới hiểu mà thôi.

Chiều nay cũng vậy.

Vườn người thấp cho Mợ vài cây nhang .... Tôi vẫn thấy Mợ cười một nụ cười hiền lành. Nụ cười chất chứa sự mãn nguyện khi đến cuối đời, vẫn được nằm lại ở mảnh đất Quê Hương...

Bùi Quang Minh

Share Lại Hoài Niệm [T.TT](#)

Nguồn: [https://groups.google.com/d/msgid/vbqgvn/CAAqdPnXHHCRdRPeLwoOsZD-
jpMDfuYDrSZncdi4pBEuMGc_G0g%40mail.gmail.com](https://groups.google.com/d/msgid/vbqgvn/CAAqdPnXHHCRdRPeLwoOsZD-
jpMDfuYDrSZncdi4pBEuMGc_G0g%40mail.gmail.com).

www.vietnamvanhien.org

The banner consists of a yellow background with a green bar at the bottom. On the left is a circular logo with a map of Vietnam and the text 'An Lạc & Tự Chủ'. In the center, the text 'VIỆT NAM VĂN HIẾN' is written in large, bold, brown letters, with 'www.vietnamvanhien.info' below it. On the right is a blue square with a white sunburst. The green bar at the bottom contains the text 'TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 11000 TÁC PHẨM' in white.